

LÁ THỤ MỤC VỤ

Xin chia sẻ với quý ông bà anh chị em hai câu chuyện của hai vị thánh với hai cuộc đời khác nhau, từ hai giai tầng xã hội khác nhau, thuộc hai thời đại khác nhau, nhưng cùng nhìn thấy gương mặt của Chúa Giêsu trong những người bần hàn nghèo khổ cần giúp đỡ mà hai ngài đã gặp bên vệ đường.

Chuyện thứ nhất là của Thánh Phanxicô thành Assisi, mà người Việt chúng ta thường gọi là thánh Phanxicô Khó khăn. Khó khăn ở đây không phải là khó tính nhưng là khó nghèo. Thực ra, ngài xuất thân từ một gia đình quyền quý giàu có, sống trong gấm vóc, nhung lụa. Nhưng của cải, địa vị không làm cho ngài hạnh phúc. Sống trong nhung lụa mà ngài cảm thấy đời mình trống rỗng, không có ý nghĩa gì cả. Rồi một hôm đang khi cỡi ngựa dạo chơi bên ngoài, ngài gặp một người phong hủi, trông rất gớm ghiếc và xấu xí. Ngài xuống ngựa và lao lên ôm chàng lấy người phong hủi gớm ghiếc này; và trong cánh tay ngài gương mặt của người phong hủi bỗng biến thành gương mặt của Chúa Kitô.

Chuyện thứ hai là chuyện của thánh Mác-tin thành Tour. Ngài là một người lính La-mã. Trong một ngày mùa đông, đang khi đi vào trong thành, bỗng một người hành khất chặn đường và xin ngài bố thí. Trong túi ngài không có một đồng xu nào cả; nhưng khi nhìn thấy người hành khất tím tái và run rẩy vì lạnh, ngài cởi chiếc áo choàng đang khoác, cắt nó ra làm hai, và đưa một nửa cho người hành khất. Đêm đó trong khi đang ngủ ngài nằm mơ thấy Chúa Giêsu đứng giữa các thiên thần trên trời, và Chúa khoác nửa chiếc áo khoác mà ngài đã chia cho người hành khất. Rồi một trong các thiên thần hỏi Chúa Giêsu, “Thưa Thầy, tại sao Thầy lại khoác chiếc áo choàng lính cũ kỹ này?”. Chúa Giêsu nhỏ nhẹ trả lời, “Tôi tớ Ta là Mác-tin đã dâng tặng Ta đó”.

Hai câu chuyện thực trên, minh chứng hùng hồn cho Lời Chúa trong bài Tin Mừng Chúa Nhật cuối cùng của năm phụng vụ này là: *“Quả thật, Ta bảo các ngươi: những gì các ngươi đã làm cho một trong các anh em bé mọn nhất của Ta đây là các ngươi đã làm cho chính Ta”*.

Giáo hội dùng Chúa Nhật cuối cùng của năm phụng vụ hằng năm để kính Chúa Kitô Vua. Và bài Tin Mừng của Chúa Nhật 34 năm A hôm nay, trình bày cho chúng ta quang cảnh của ngày phán xét cuối cùng khi Vua Kitô đến trong vinh quang. Sự phán xét của Ngài không dựa trên những kiến thức chúng ta đã thu lượm được, hoặc những công danh chúng ta đã đạt được, hay những của cải chúng ta đã tạo ra, nhưng dựa trên những giúp đỡ chúng ta đã ban phát trong đời sống thường nhật của chúng ta.

Đây là những giúp đỡ bình thường như cho người nghèo cơm ăn, nước uống, áo mặc, hay tiếp đón khách lạ, thăm viếng bệnh nhân hay tù nhân. Những việc này ai cũng làm được và có cơ hội để làm mỗi ngày. Đây không phải là những đòi hỏi lớn lao như cho người nghèo cả ngàn Úc kim trong những buổi gây quỹ hay ghi tên mình vào sổ vàng bằng một món tiền kêch xù; mà chỉ là những giúp đỡ vụn vặt cho những người chúng ta gặp gỡ mỗi ngày.

Nhưng những giúp đỡ này, trước hết phải là những giúp đỡ vô vị lợi. Những người giúp đỡ người khác trong dụ ngôn về ngày phán xét không hề nghĩ là mình đã giúp đỡ Chúa: *“Có bao giờ chúng con thấy Chúa đói mà cho ăn, thấy Chúa khát mà cho uống...đâu?”* Họ giúp người khác vì họ không thể làm ngơ trước nhu cầu của anh chị em mình và bởi vì lòng thương người thúc đẩy họ làm việc lành, chứ không phải vì để kiếm điểm ngõ hầu được vào thiên đàng. Ngược lại những người không tốt bụng thì nếu biết là Chúa họ mới giúp, bởi như vậy, việc họ làm mới được ghi nhận: *“Có bao giờ chúng con đã thấy Chúa đói khát, khách lạ hay mình trần, yếu đau hay ở tù mà chúng con chẳng giúp đỡ Chúa đâu?”* (Vi nếu biết là Chúa thì dĩ nhiên chúng con sẽ giúp đỡ tận tình, chứ những người bình thường thì ăn cái giải gì mà giúp họ). Nếu giúp người với não trạng như vậy thật ra chẳng là giúp đỡ gì cả mà chỉ để thoả mãn tự ái của mình. Nó không xuất phát từ lòng quảng đại mà chỉ để che đậy tính ích kỷ hay háo danh thôi. Sự giúp đỡ muốn được Chúa ghi nhận thì phải vô vị lợi và phải xuất phát từ tấm lòng nhân ái chân thành.

Tóm lại, Chúa Giêsu đòi chất chúng ta với một chân lý tuyệt diệu là: *tất cả những việc lành chúng ta làm là làm cho chính Ngài, và tất cả những chối từ giúp đỡ người khác là chối từ chính Ngài*. Tại sao lại như vậy? Thưa, vì nếu chúng ta mong muốn làm vui lòng cha mẹ, hay mong muốn họ cảm động thực tình, thì chúng ta nên giúp chính con cái họ. Cũng vậy, Thiên Chúa là một người Cha cao cả; và cách làm vui lòng Ngài và làm Ngài cảm động nhất là giúp đỡ con cái của Ngài, hay rõ hơn là giúp đỡ chính những anh chị em của chúng ta.

(Viết theo William Barclay, The Daily Bible Study, Gospel of Matthew, St Andrew Press 1975, Tr. 325-326)

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh